

מדרד מהפכה מאסר

זוג עמוד בפנינת-הרחוב, ליד מעבר-האור החציה, והמתין לאור הירוק ברמזור. הגבר נשאר תקוע בצד השני.

ציפור קטנה הפרישה פרש מראש-העץ. האיש הרים ראשו לנקות את פניו. אחר-כך כבר נדלק האור האדום ברמזור. ואז לא קרה שום דבר. האור האדום פשוט לא התחלף. משני צידי הכביש התקבצו אנשים כדי לחצות — אבל משהו התקלקל ברמזור. האור האדום בישר את תחילת המהפכה.

צריך לעבור את הכביש, אפילו באור אדום. אבל אי אפשר שכל אחד יעבור לבד.

ציפור בראש
היא חלק מ' תחפושתו של אורי זוהר המופיע בצורה זו בסוף סרטו כשבפיו אזהרה 'צריך להיזהר בדרכים!'

החתיכה של המנהיג
היא אן טוכמא' יר. בהמתנה ל' אור הירוק ברמזור הכירה את המנהיג והפכה למעריצתו. אולט

כשהושלך לכלא, אחרי שנידון למאסר-עולם, הפכה אן לפילגשו של ממלא-מקומו (דודיק סמדר). ברקע: שלישיית הגשש התיחר המשתתפת בסצינת העירום הכללית, בסרטו המסורף של אורי זוהר.

הכל בגלל רמזור אדום

שגדל בין זרועותיה. האנשים עדיין עסר קים בנושא — „איך צריך לעבור כביש.“

★ ★ ★

ה יכוד להישמע כסיפורי-בלהות ה- לקוח מתוך המציאות היום-יומית. אולם עלייה זו משמשת רקע לסרט ישראלי חדש. לא סרט של המועצה למניעת תאונות דרכים אלא סרט מסורף קצר של אורי זוהר — שיוצג בקרוב יחד עם הקומדיה של זוהר, השכונה שלנו.

בסרט, בן 15 הדקות שיקרא הצד השני, חוזר אורי זוהר לתחילת-דרכו הקולנועית חזר בלבנה. „זה יהיה סרט מסורף לגמרי, שבהשוואה אליו יראה חזר בלבנה כאגדה לילדים.“ טוען הבמאי.

60 איש השתתפו בעשיית-הסרט, שצולם כולו בשלושה וחצי ימים. כל המשתתפים בהם שחקנים ידועים כזאב רווח, דודיק סמדר, פופיק ארגון, שלישיית הגשש החיור, ציפי שביט ואן טוכמאיר — עשו עבודתם בהתנדבות.

איש מהם לא ידע מה תוכן הסרט ומה כוונתו. וספק אם גם הצופים יבינו זאת. אלא שלדעת אורי זוהר מונח ביסודו של הסרט רעיון פשוט ביותר:

„הדברים בסרט מתפתחים בקצב מסורף — אבל סבירים בהחלט. זהו שיגעון עם שיטה. העלייה מורכבת מהתפתחות מיכ-נית — אבל היא מקבילה להתפתחות מיכ-נית בהרבה תופעות חברתיות.“

„למשל — הסתדרות העובדים. היא קמה סביב רעיון מסויים: להגן על האינטרסים של העובד. מסביב לרעיון הזה צמחו מנהיגים, גיב, אירגון ואדמיניסטרציה — עד שבסופו של דבר גרמה ההתפתחות המיכנית לכך שהרעיון שהניע אותה נשכח לגמרי.“

אם לא יבינו הצופים את משמעות הסרט הם יוכלו לפחות ליהנות ממנו. כי זהו סרט מצחיק מאוד. אם כי אורי זוהר לא שכה לעשות, באמצעותו, את החשבון עם מבקרי-הקולנוע.

בסופו של הסרט נראים שני מבקרי-קולנוע, „מטומטמים“ — כהגדרתו של זוהר — היוצאים מהצגת הסרט הצד השני ומתווכחים על משמעותו. הם חוצים את הכביש ואחד מהם אומר: „זהו בטח סרט נגד תאונות-דרכים.“ באותו רגע מופיעה מכונית ודורסת את שניהם.

אבל זה עוד לא הסוף. הסוף מפתיע עוד יותר. אפשר רק לגלות שמופיע בו זוהר עצמו ומסכם את הסרט במשפט פילי-סופי אחד: „צריך מאוד להיזהר בכבישים!“

כבר לעבור את הכביש. המנהיג נשאר עסוק בפולחן-האישיות של עצמו ולפני שהמונים הספיקו לחצות במעבר-החציה — שוב נדלק האור האדום.

המנהיג הועמד לדין והושלך לכלא. אבל ידידתו החלה לבגוד עם ממלא-מקומו. הוא לא נואש. מבית-הסוהר הוא חפר מחילות, כדי לצאת לחופשי.

כעבור שנים, כשיצא החוצה, גילה ש- שום דבר לא השתנה. אשתו עדיין ממתנה לו בצד השני, כשהיא חובקת את בנו —

צריך להתארגן. לעבור את הכביש יחד. מיד נמצא המנהיג, בין האנשים הרוצים לחצות את הכביש. אם יש מנהיג — צריך אירגון. ואם יש אירגון — צריך מנגנון.

אירגון האנשים הרוצים לחצות את הכביש תוכנן תוכניות. המנהיג נשא נאומים חוצבי-להבות. „נכון“, הוא אמר, „אנחנו רוצים לעבור לצד השני, אבל אסור להרוס את היש. צריך לשמור על הקיים!“

פיתאום אירע הנס. האור האדום התחלף והאור הירוק נדלק. אבל האנשים שכחו

שמטרתו המוצהרת לעבור לצד השני. אבל במרוצת השנים נשכחת המטרה ונשארות רק הפונקציות שלה. בתמונה מימין לשמאל: ש. וישינסקי, י. טוכמאיר, ז. רווח, צ. שביט, י. פוליאקוב, וד. סמדר.

מפלגת מעבר-החציה
ליד מעבר-החציה ממתינים ייה ממתנים הולכי-הרגל לאור הירוק. כשהוא משתהה לבוא הם מקימים אירגון